

Visszatartási jog restitutio in integrum esetében. A kávéháztulajdonos a cigányprimástól visszaköveteli a neki adott előleget, felmerült költségeit, a szerződészség esetére kikötött kötbért és visszatartja ezek kiszolgáltatásáig a cigányprimás hegedűjét. A Kúria (P. II. 606/1929.) kimondja, hogy visszatartási jognak nincsen helye, mert „a hegedű alperesnek kereseti foglalkozásának üzéséhez szükséges eszköz, amely mint ilyen végrehajtás útján le nem foglalható, amiből következik, hogy felperest az alperes által nála hagyott hegedűre visszatartási jog nem illeti.“ Ez a látszólag egészen köznapi eset két szempontból említésreméltó. A contrario következik belőle, hogy a judikatura szerint is arra, amit Grosschmid „szemköztes condictiók“-nak nevez (Fejezetek II. köt. 634. old.) kiterjed a visszatartási jog („Ha ugyanazon jogalpból mindkét félnek van a másik ellenében követelése, egyik sem köteles másként teljesíteni, mint úgy, hogy a másik egyfolytában (kézen-közön) teljesítsen“, uo. 611. old.) Másik érdekessége az esetnek az, hogy a végrehajtás alóli mentesség szabályait kiterjeszti az anyagi magánjogi természetű visszatartási jogra. Amint tudjuk, az állandó bírói gyakorlat szerint a bérbeadó törvényes zálogjoga sem terjed ki végrehajtás alól mentes ingókra. Az ítélet ennek a gyakorlatnak helyes továbbfejlesztése. Mindhárom jogintézmény: a végrehajtás, a törvényes zálogjog és a megtartási jog a hitelezőnek az adós beleegyezésétől független hozzáférést biztosít az adós javaihoz. Ez a közös ráció indokolta teszi az adósvédő szabály azonosságát, habár azt csak a végrehajtás esetére mondja ki írott törvény. A Vht.-nek ezt a rendelkezését azonban joggal tarthatjuk általánosabb jellegű előfeltételnek, amely nem akar szorosan a végrehajtás körére korlátozódni.

Dr. Vági József

Érdekes törvényszéki döntés egy igényperben. Még 1929-ben egy igényper indult, amelyet a központi kir. Járásbíróság tárgyalt.

A felperesek azt adták elő, hogy a lefoglalt ingóságokat ők még 1926-ban egy árverés alkalmával megvették. Be is mutatták a vonatkozó árverési jegyzőkönyvet, amely tényleg igazolta, hogy a felperesek külön-külön darabonként az elárverezett ingóságokat megvették. Az eljáró bíró kérdésére pedig azt válaszolták, hogy az ingóságok azért maradtak a végrehajtást szenvedettek birtokában, mert azt nekik ingyenes használatra otthagyták.

A bíró ezek után minden további bizonyítás mellő-